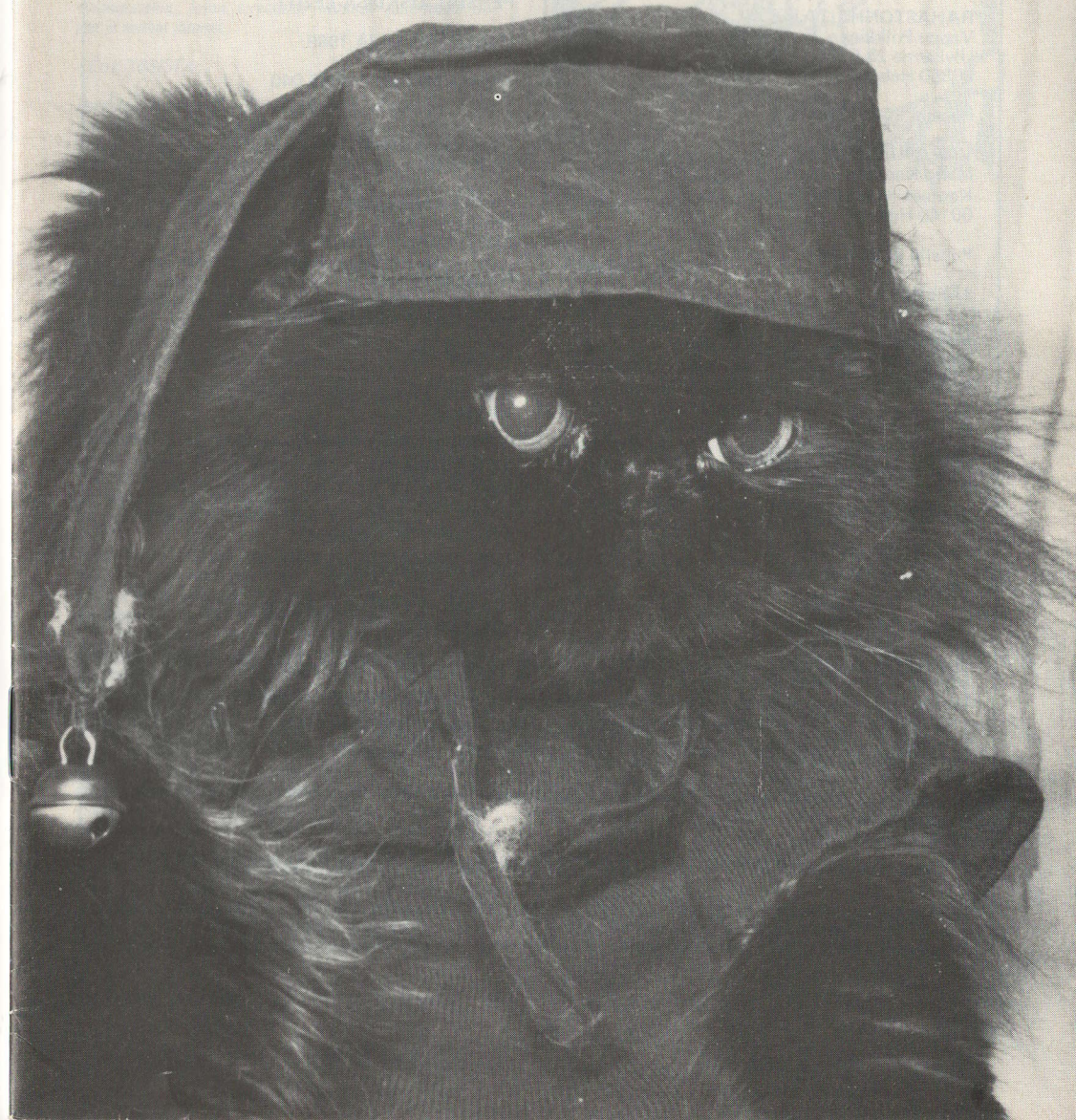

persialaiskissa

surok•persialaisjaosto

2/1986

SUROK - PERSIALAISJAOSTON HALLITUS

PUHEENJOHTAJA:
Jorma Viita
Kapteeninkatu 7.C.54
00150 Helsinki

Puhelin 90-665 040

SIHTEERI:
Päivi Rinta-Kahila
Mäkelänkatu 19.E.43
00550 Helsinki

Puhelin 90-713 863

RAHASTONHOITAJA:
Vappu Pulkkinen
Ulvilantie 23.E.64
00350 Helsinki

Puhelin 90-552 056

VARAPUHEENJOHTAJA:
Marjo Kapanen
Kapteeninkatu 24.E.65
00140 Helsinki

Puhelin 90-629 546

JÄSENET:

Maria Huhtamo
Metsärinteentie 2.F.28
01230 Espoo

Puhelin 90-463 714

Sinikka Kandelberg-Matikka
Fredrikinkatu 30.B.19

Puhelin 90-6932 264

Anneli Ojanperä
Tornihaukantie 6.E.85
02620 Espoo

Puhelin 90-592 954

PERSIALAISJAOSTO on Suomen Rotukissayhdistyksen (SUROK) alaisena toimiva jaosto, jonka ovat perustaneet persialaiskissojen omistajat ja ystävät. Jaostoon voivat liittyä kaikki Suomen Rotukissayhdistysten Keskusliiton (SRK) alaisiin yhdistyksiin kuuluvat persialaiskissojen ystävät.

Jaosto on toiminut 18 vuotta neuvoen persialaiskissojen hoidossa ja rodun jalostukseen liittyvissä asioissa.

JAOSTON JÄSENMAKSU v. 1986 on 20 mk ja sen voit maksaa rahastonhoitajalle PSP 629 28-7

PERSIALAISKISSA-LEHTI ON JAOSTON JÄSENTEN OMA LEHTII!

ROTUNEUVONTA:

Marjo Kapanen Puh. 90-629 546 ilt.
Marita Kienanen Puh. 90-786 366 päiv.

ROTUKIRJAUS:

Helena Anttila Puh. 90-536 819

PENTUVÄLITYS:

Maria Huhtamo Puh. 90-463 714

PERSIALAISKISSA-LEHTI:

PÄÄTOIMITTAJA 1986:

Jorma Viita Puh. 90-665 040

TAITTO JA TOIMITUS: No 2/1986

Krista Kolehmainen
Päivärinteentie 8
01800 KLAUKKALA

Puh. 90-879 4828

SEURAAVA LEHTI ILMESTYY:

Keväällä 1987.

Aineistot jaoston sihteerille 15.2.1987
mennessä.

Valokuvat ja piirroukset, joita toivot julkaitaviksi palautetaan halutessasi ja toivottavaa olisi, jos ne olisivat mustavalkoisia. Juttuja voit kirjoittaa joko koneella tai selvästi tekstaten myös käsin.

ILMOITUSHINNAT:

JÄSENILTÄ PIKKUILMOITUKSET
ILMAISEKSI.

Puheenjohtajan PALSTA

Hyvää talven alkua kaikille jaostolaisille. Kevätnumeroin ilmestymisen jälkeen on vietetty kuuma kesä ja sateinen syksy. Talven tuloa odotellessa vilkastuu yhteinen harrastuksommekin, joten tervetuloa mukaan toimintaan uudet ja vanhat jäsenet.

LEUKOOSISTA

Persialaiskissaihmissä on puhuttanut tänä vuonna paljon tuo kissakantaamme kiusaava vakava virus. Leukoosi on sairaus, johon ei toistaiseksi ole keksitty parannuskeinoa, vaan siihen sairastunut kissa joko menehtyy itse tai jää henkilin oireettomana taudin levittäjänä. Jotkut eläinlääkärit ovat tautia tästä syystä nimittäneekin kissojen AIDS:iksi.

Kuten saamastanne jäsenkirjeestä havaitte, on persialaisjaosto ryhtynyt konkreettisiin toimenpiteisiin leukoosin leviämisen estämiseksi. Leukoositestin otto on mielestäni niin vaivaton juttu, että kaikki näyttely- ja siitoskissat on syytä testata. Vähintään kerran vuodessa ja mieluiten kaksi. Siitoskissat luonnollisesti ennen astutusta, sillä eräs leukoositartunnan yleisin syy on se, että uros tai naaras on tartuttanut taudin käytetylle partnerille. Kasvattajat ja siitosurosten omistajat: vaatikaa aina tuore testitulokset ennen astutustapahtumaa. Suurin osa persialaiskasvattajista suhtautuu leukoosivaaraan asiallisesti, suojaa kissojensa terveyttä ja vaatii testituloksia. Leukoositestissä tulee näkyä testatun kissan nimi ja mikseipä myös rekisterinumeroakin.

Positiivisen tuloksen tipahtaminen postiluukusta toki järkyttää asianomaista kissanomistajaa, mutta pään työntäminen pensaaseen kuvittelemalla, ettei leukosivaaraa ole, kun omat kissat on testaamatta, kostautuu myöhemmin lemmikkien menehtymisellä ja/tai jälkeläisten kautta levitettyllä taudilla koko Suomen kissakantaan. Vaikka tauti on vakava, ei toisaalta ole syytä hysteriaan. Leukoosi ei tartu loikkimalla näyttelyhäkistä toiseen, eikä ihminen, jonka kotona on/ tai on ollut leukoosiposiitiivinen kissa, saastuta millään lailla elinympäristöään. Kohtuus kaikessa! Positiivisia tuloksia persialaiskannassamme on löytynyt toistaiseksi melko pieni määrä ja toimimalla avoimesti ja poistamalla nämä positiiviset kissat siitoksesta ja kasvatustoiminnasta saamme taudin hallintaamme, ennen kuin se testaamattomien kissojen ja välinpitämättömyyden, tai muiden syiden, kuten taloudellisten (salataan kalliin siitoskissan leukoosi tms.) leviää peruuttamasti koko maamme persialaiskantaan. Leukoosia on todettu löytyneen kaikista Suomessa olevista kissaroduista, joten ongelma on yli rotu- ja karvanpituusrajojen.

HAMMASKIVESTÄ

Toinen kissojemme terveyttä koetteleva piina on vähemmän vaarallinen, mutta paljon yleisempi hammaskivi. Keskustellessani eläinlääkäreiden kanssa on tuo harmillinen vaiva kuulemma hyvin yleinen. Hammaskiven pois to vuosittain ehkäisee ikenien tulehdukset ja estää kissasi hampaita putoamasta pois ennen aikaansa. Ja koska toimenpide suoritetaan eläinlääkärin työskennellessä nukutetun kissan »kimpussa», saa sen leukoositestiin tarvittavan pienen verinäytteen siinä samalla vaivattomasti. Jos halutaan pitää oikein hyvää huolta lemmikeistään, on syytä muutenkin käväistä yleistarkastuksessa eläinlääkärissä kissan kanssa vuosittain. Nyt joku tietysti sanoo, ettei ole varaa moiseen. Tingitään mieluummin jostain muusta kun kissan terveydestä.

NÄYTTELYISTÄ JA TALKOOHENGESTÄ

Viime lehdessä peräänkuulutin jäsenistömme talkoohenkeä. Marraskuun näyttelyä pystyttämään soittelemalla puhelimella noin neljällekymmenelle jäsenellemme, jotka olivat ilmoittaneet kisansa näyttelyyn, kaikki Suur-Helsingin alueella asuvia... pyytelin näyttelyn pystytystalkoisiin... yllätyksekseni vain muutama jäsenistämme tuntui tietävän, että SUROK:in ja muidenkin yhdistysten näyttelyt kasataan ja puretaan talkoovoimin. Tuli mieleen, lukeeko kukaan tätä lehteämme. Talkoisiin ovat kaikki tervetulleita kantamaan omaa korttansa kehoon näyttelyjen onnistumiseksi. Ja on siellä ihan kivaakin. Tapaa ihmisiä ja kamoja kantaessa kuntoakin nousee.

TURKINHOIDOSTA

Ettei pääsisi unohtumaan puhumisen puutteessa... Lueskelin tuorempia tuomarikertomuksia käydyistä näyttelyistä

kotimaassa. Vaikka maamme kissakansa, varsinkin pitkäkarvakissojen omistajat, ovat paneutuneet turkinhoitoon entistä tarmokkaammin ja persialaiset alkavat tulla näyttelyihin näyttelykuntoon trimattuina - löytyy tuomarikertomuksista vieläkin tuomareiden moitteita hoitamattomista pitkäkarvaturkeista. Ikävintä on löytää huomautuksia turkin likaisuudesta ja takuista, jos ne sattuvat saman kissan kohdalle useammin. Muistetaan kaikki, että kissanäyttely on kissojen kauneuskilpailu, ja maksettu näyttelymaksu antaa parhaan lopputuloksen silloin, kun itse on tehty kissan kauneuden vuoksi se vähin - tuotu näyttelille puhdas, pesty ja kammattu, terve ja kiltti kissa. Näyttely- tai kasvatuskärpäsen puremien perheiden kyselyssä, montako kissaa voi kotonaan pitää on sopiva määrä se, jonka turkit pystyy pitämään kunnossa ja jonka ehtii kunnolla hoitaa muutenkin.

TUONTIKISSA-AVUSTUKSET

Tuontikissa-avustukset ovat jaostossa olleet loppuvuodesta tarkan mietinnän alla, sillä yritämme mahdollisuuksien mukaan saada rahat riittämään leukoositestivastuksiin kaikille halukkaille. Tilanne näyttää kuitenkin siltä, että tuontikissa-avustuksia voidaan kuitenkin myöntää, joten ottakaa tarvittaessa yhteyttä. Ekonomisen tilanteen korjaamiseen tarvittaessa auttaa meidän kaikkien yhteinen, aktiivinen toiminta esittelynäyttelyiden järjestämisessä, postikorttityönnässä ja muussa toiminnassa.

PÄÄTÖSTEN TEOSTA

Olen kuullut joskus väitettävän, ettei jaoston asioita pääse päättämään kuin harvat ja valitut. Kuten kaikissa yhdistyksissä ja vastaavanlaisessa harrastustoiminnassa on myös SUROK Persialaisjaoston ylin päättävä elin jaoston hallitus, jonka jäsenet valitsevat. Jaoston yleiskokoukseen

osallistumalla sinäkin voit vaikuttaa olemalla mukana valitsemassa työteliäitä ihmisiä hallitukseen. Jaostossa voi myös toimia aktiivisesti, vaikka ei kokoukset kiinnostakaan. Omat mielipiteet ja ideat välittävät hallituksen jäsenille puhelimitse, näyttelyissä ja kirjoitso. Kaikki aktiiviset, jaoston toiminnasta kiinnostuneet lisävoimat otetaan ilolla mukaan. Tervetuloa seuraavaan yleiskokoukseen päättämään yhteisistä asioista.

Toivon, että melkoisen vireästi toimiva Persialaisjaosto saa tulevana vuonna entistä enemmän uusia, innokkaita jäseniä mukaan toimintaansa.

JAOSTON OMISTA POSTIKORTEISTA

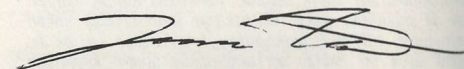
Omia, värikkäitä postikortteja on vielä saatavissa ja niitä voit tilata lehdessä olevalla tilauskupongilla allekirjoitaneelta. Jotkut mallit ovat loppumaan päin, joten mikäli aiot hankkia eri vaihtoehtoja, pidä kiirettä.

Jaoston uudet JOULUKORTIT maksavat ainoastaan markan kappale ja niitäkin saa tilata minulta tai Maria Huhtamolta. Voit myös ottaa kortteja myyntiin halutessasi. Korttien kuvitus on mainograafikko Krista Kolehmainen käsialaa. Ne ovat kaksivärisiä, painoväreinä musta ja joulunpunainen.

Eipä tällä kertaa muuta...

RAUHALLISTA JOULUA JA HYVÄÄ UUTTA VUOTTA TEILLE PERSIALAISJAOSTON JÄSENET.

Terveisin Jorma Viita

PERSIALAISJAOSTON HALLITUS

TOIVOTTAA JAOSTON JÄSENILLE

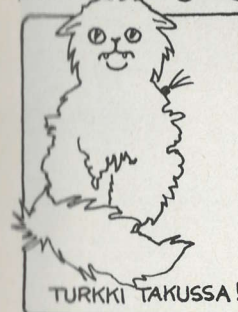

Hyvää Joulua!

SEKÄ MENESTYKSELLISTÄ JA AKTIIVISTA TOIMINTAVUOTTA 1987

TURKKI ON PERSIALAISJÄSENISTÄ...

APUA! TAKKUJA!?

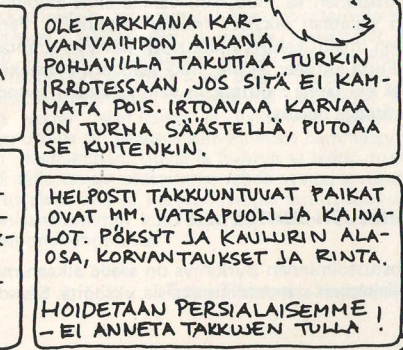
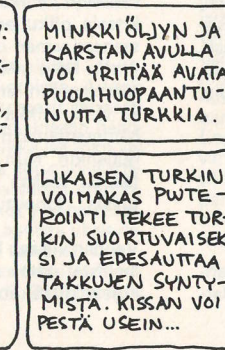
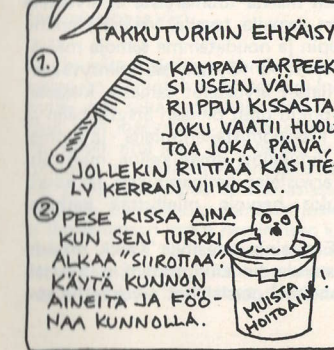
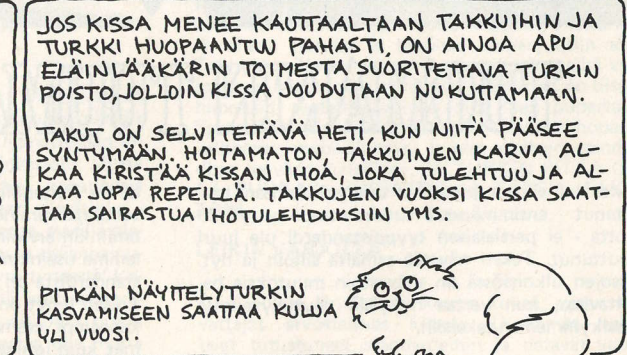
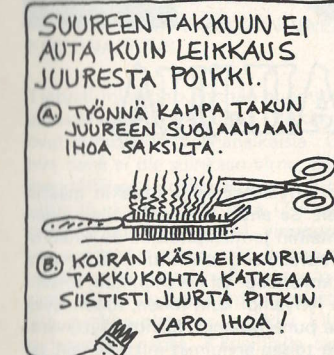
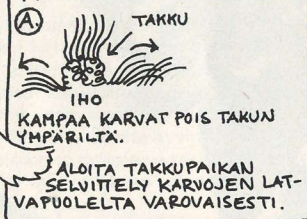
1. MIETI MIKSI:

- SYNNÄ LIIAN PITKÄT TURKINHOITOVÄLIT - KAMPAA USEAMMIN JA PESE TURKKI, KUN SE ON LIKAINEN JA/TAI SUORTUVAINEN.
- SYNNÄ VÄÄRINKANAVOITUNUT ELÄINRAKKAUS - ET HOIDA TURKIA, KOSKA KISSA LAITTAU HANNTIIN. - OPETTELE KÄSITTELEMÄÄN KISSAA REIPPAAMMIN - TAKKUJEN REPIMINEN SATTUU ENEMMÄN KUIN KAMPAUS.

2. HANKI KUNNOLLISET TURKINHOITOVÄLINEET:

PIENI TAKKU AUKEAA NÄIN:

TUOMARIN TUUMAILUJA

Koko sinä aikana, jona olen tuomarintointani harastanut - ensimmäisestä tutkinnostani on yli 20 vuotta - ei persialaisen tyypistandardi ole juuri muuttunut. Teksti näyttää samalta silloin ja nyt. Kissojen ulkonäössä on sitävastoin muutoksia havaittavissa, kun vertaa nykyisiä näyttelyvalioita vuosikymmenien takaisin.

Muuttuuhan se muotikin, vaikka siinä silloin tällöin palataan takaisin entisiin virtauksiin. Persialaisen 'malli' kehittyi jatkuvasti tiettyyn suuntaan. ?aluuta entiseen ei ole. Eikä standardin sanakäänteitä ole tarvis muuttaa, ne vain tulkitaan 'muodin' vaatimalla tavalla.

KAIKKI ON SUHTEELLISTA

Jalostustoiminnan pyrkimys on saada aikaan mahdollisimman standardinmukaisia yksilöitä. Standar-

di on kuitenkin lyhytsanainen ja jossakin määrin tulkinnanvarainen. Se antaa tuomarilla tilaisuuden omiinkin arviointeihin ja mielipiteisiin. Ja kuten olemme useinkin havainneet, toisen tulkinta samasta standardista on ankarampi tai lievempi kuin toisen. Toisen lyhyt on lyhyempi kuin toisen, toisen leveä kapeampi, creme punertavampi, kuviot näyttävämmät kuin jonkun toisen arvioimat mittasuhteet tai värisävyt. Kukaan meistä tuomareista ei arvostele kissoja piikulleen samalla tavalla, vaikka olemme saaneet saman opin ja noudatamme samoja määräyksiä. Näin syntyvät ne näyttelyissä esiintyvät eri tuomareiden erilaiset arvostelut samasta kissasta. Ja tämä seikka onkin ollut omiaan ärsyttämään ja hämmentämään kissanomistajien mieliä - ja tuomareidenkin. Kun ihmissilmä ilman kelloa, metrimittaa tai vaakaa arvostele ominaisuuksia tai suorituksia, lopputulos harvoin miellyttää kaikkia.

Vanhan viisaan Einsteinin toteamus 'Kaikki on suhteellista' pätee standardin tulkintoihinkin. Entisai-kojen 'pitkäkuonoiset' persialaiset arvosteltiin sen

ajan mittapuun mukaan. Kun niitä verrattiin keskenään, löytyi joukosta aina joku muita lyhytkuonoisempi. Standardin sana lyhyt tulkittiin määritelmäksi mahdollisimman lyhyt. Usein luokkavoittajaksi valittiinkin se lyhyttenäisin kissa. Siispä myös kasvattajat pyrkivät etsimään sitä mahdollisimman lyhytkuonoista yksilöä ja jatkamaan sukua siinä toivossa, että jälkeläisille periytyisi tuo toivottu ominaisuus. Nyt meillä on jo äärimmäisen nöpönäisiä ja litteäkuonoisia persialaisia. Standardin sana 'lyhyt' on entisestäänkin lyhentynyt, kun lyhyellä tarkoitetaan melkein olemattoman lyhyttä.

Näin menee kehitys eteenpäin, vaikka standardin sanamuoto pysyykin samana.

KEHITYS KEHITTYY - VAI KEHITTYKÖ?

Olen monasti miettinyt, olemmeko ihan oikeilla raiteilla näiden äärimmäisen lyhyttenäisten persialaistemme kasvatuksessa. Lyömmekö kenties laimin muiden ominaisuuksien kehittämisen ja parantamisen. Ei persialainen sen enempää kuin muutkaan rodut ole pelkkää päätä. Mutta hyvin usein päämuoto näyttää olevan se ratkaiseva tekijä, joka pudottaa kissan OH:lle tai nostaa sen valioiksi näyttelyssä.

TAVOITTEENA TASAPAINOINEN KOKONAISUUS

Tietysti minäkin kiinnitän huomiota päämuotoon arvostellessani persialaisia. Pitkäkuonoiset yksilöt ovat minustakin 'vanhanaikaisia'. Olemattoman lyhyt nenä ei ole suinkaan virhe, päinvastoin. Mutta jos tällaiseen päämuotoon liittyy negatiivisia piirteitä, kuten alapurenta (Tikkasen silmätikku -omantunnon huomautus), vinopurenta, syvällä olevat vuotavat pienet silmät, kuono-osan sisäänpainuma niin että syntyy vaikutelma 'rypistyneestä' kissasta, silloin on syytä tarkoin miettiä, asettaako yksilö luokkavoittajaksi, vaikka kilpailijoilla onkin pidemmälti nenää. Kilpailijalla saattaa olla muita erittäin toivottavia ominaisuuksia, esim. moitteeton rakenne ja väri.

Nekin asiat mainitaan standardissa ja niinpä kasvattajien on niihinkin kiinnitettävä huomiota. Arvaan kyllä, että sekä kasvattajat että tuomarit monasti ovat niin ihastuneita päältä katsoen upeaan päämuotoon, että joku muu tärkeä seikka jää joko vahingossa tai tahallaan huomaamatta, jopa arveluttava virheetkin. Tämä on itse asiassa varsin ymmärrettävää. Lankeanhan minäkin joskus ylenpalttisesti ihastelemaan jotain harvinaisen kaunista yksityiskohtaa, jonka tiedän olevan hyvin vaikeasti saavutettavissa, ja josta ikäänkuin annan lisäpisteitä arvosteltavalleni (se saattaa silti jäädä OH-kissaksi).

Ne virheet, joita persialaisilla pidän kaikkein vakavampina, ovat ennen kaikkea luuston rakenteeseen liittyviä, kuten alapurenta (2 mm on mielestäni liikaa), vinopurenta ja parentavirheisiin usein liittyvä hampaiden puuttuminen ja etuhammastilan kaareutuminen sisään- tai ulospäin, hennot korkeat jalat ja yleensä heiveeroinen ja liian pieni koko, hännän luustoviat (niiden ei aina tarvitse olla synnynnäisiä) silmiinpistävä kapea alaleuka, kapea pää, suora nenänvarsi eli puuttuva »stop» (ei sinänsä luustovika, mutta mainitaan standardissa virheenä), liian pitkä vartalo ja/tai häntä. Entä muuta? Silmät - persialaisen katse on avoin, silmät suuret ja pyöreät ja verraten kaukana toisistaan, sillä nenänvarsi on leveä. Vuotavat pienet tihrusilmät ovat virhe ja samalla fyysinen vaiva kissalle. Korvatkaan eivät saa olla kovin lähekkäin päällella, vaan korvien välin on oltava kyllin leveä. Korvat ovat lisäksi suhteellisen pienet.

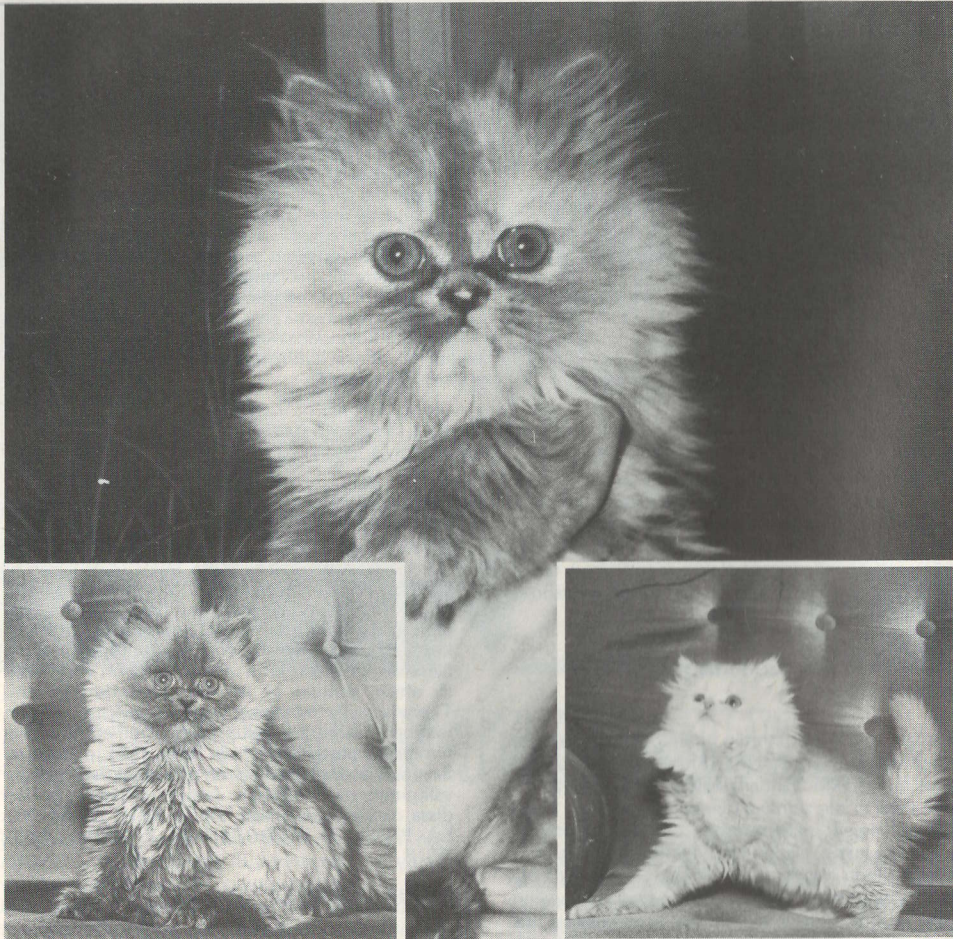
VÄRITYS ON MYÖS TÄRKEÄ OSA PERSIALAISEN ULKONÄKÖÄ

Saattavat hyvinkin sekä kissanomistajat että kollegat leimata minut »värituomariksi», kun joka näyttelyssä monisanaisesti joko ihastelen tai moitin turkin väriä tai väritystä. Mutta miksi värit sitten yleensä mainitaan standardissa? Mielestäni siksi, että niihin - niihinkin - on kiinnitettävä huomiota, tasapuolisesti kaikkiin väreihin. Ei esim. erotettava joukosta »vaikeita» värejä, eikä arvosteltava niitä vähemmän ankarasti kuin muita. Värin on yksivärisillä oltava puhdas ja tasainen karvanjuuriin asti. Tabbykissoilla on oltava kunnan kuviot, eikä vain jokunen haamuraita siellä täällä. Cremen on oltava himmeän pastellinsävyinen eikä liian punertava. Savunväristen pohjavillan on oltava selvästi hopeanvalkoinen, myös sinisten. Ja niin edelleen, standardissa ne värit kuvaillaan. JA TURKIN PITÄÄ OLLA PUHDAS, HOIDETTU JA TÄYSIN TAKUTON!

LEIKIN VARJOLLA

Olisi oikein jännittävää kerran kokea, miten kasvattajat arvostelevat kissoja. Useimmat heistä ovat tutustuneet standardeihin ja tietävät varsin paljon kasvattamastaan rodusta. Pidetäänkö joskus leikkimielinen, muutaman kissan arvostelutilaisuus vaikkapa jaoston illanistujaisissa, kasvattajat vastaan tuomarit. Siamjaosto järjesti sellaisen kerran moniaita vuosia sitten Kate Stiernecreutzille ja minulle. Arvostelimme toisistamme tietämättä tusinan verran siamilaisia ja valitsimme »Best in Lopputulos oli jaostolaisten mielestä hämmästyttävän yksimielinen. Huvia ja hyötyä se leikki tuotti, sillä tällä tavoin saatoimme tehdä selkoa arvosteluperustelustamme ja kertoa kissojen ominaisuuksista monisanaisemmin kuin näyttelyiden arvostelusetleissä on mahdollista.

Toini Tikkanen, Jyväskylä

Mamma-kiss ja pienet riiviöt

Eräänä päivänä Päivi pakkasi minut koriin ja alkoi hymistelemään jotakin »yllätyksestä». Yrittäessäni udella matkan määränpäättä, vaikenin hän kuin muuri. Ensin mentiin vähän matkaa junalla ja sitten taksuteltiin pimenevässä illassa kerrostalon eteen. Minä istuin korissani ja ihmettelin silmät palloina vierasta taloa. Soitimme ovikelloa ja oven avasi...

Hetkinen... minähän tunsin! Annelihan se on. An-

neli, joka omistaa ja hoitelee yhtä omista lapsistaani. Ja pian Kissan Muumi-Mamma eli kotoisasti Miisukka tepastelikin meitä vastaan. On kuin omaa peilikuvaansa katselisi (tosin paranneltua painosta), ja onhan tuo värikin äidin kilpikonnasta haalistunut tyttären sinicremeksi.

Mitäs muuta sieltä tulla lylertää? Kolme karvapalloa.... LAPSENLAPSIA.... voi herranterttu, kun o-

vatkin suloisia nuo pikku kisut... (on minulla jo yksi pesällinen lapsenlapsia Tampereella, mutta sinne Päivi ei ottanut minua mukaan niitä katsomaan.

Taisivat olla aika söpöjä Päivinkin mielestä, kun sen äänikin muuttui välittömästi sellaiseksi pieneksi piipitykseksi ja koko Päivi ihan pehmeni silmissä niin, että pian se jo konttasi pentujen perässä lattialla.

Kuinkahan Miisukalta vauvojen hoito oikein onnistuu? Täytyi vähän tentata tyttären kasvatustaitoja, eihän se meidän eurooppalaisissa likukaan olisi osannut yhtään mitään ilman MINUA... Kyselin heti Päiviltä, enkö millään voisi jäädä tänne ja hoitaa osan Miisukan vauvoista, kun se ihan selvästi vaatii oman äidin asiantuntevaa opastusta tässä näin tärkeässä elämänvaiheessa. Mutta nuo ihmiset alkoivat nauraa ja moittivat minua hirveän itserakkaaksi, kun en luota tyttäreni taitoihin enkä malta millään muutenkaan pitää tassujani irti kaikista näkemistäni kissavauvoista. (jos totta puhutaan, niin myöntää täytyy, etten ole eläissäni nähnyt siistimmin nuoltuja ja putsattuja pullukoita... no, olenhan itse opettanut pentujen emon, kröhöm...)

Aika vilkkailta Miisukan lapset vaikuttivat. Yksi juoksee pää viidentenä jalkana ympäri huushollia ja toinen leikkii Tarzania Annelin lahkeessa ja AUTS.. LOPETA HETI!!!!... Pikku vinttiö! Minun häntäparani... pienet neulanterävät kissanpennunhampaat iskivät kiinni tosi napakasti ja haukkasivat varmasti pienen palan pois. Ja kaikki vaan nauravat, mokat. Kehtaavatkin, ryökäleet.

Mitäs nyt tapahtuu, hyvänen aika... ovat jo parturoimassa Annelin kukkapurkkeja. Nyt meni jo Miisukkakin komentamaan (minusta näytti kyllä ihan siltä, että se haukkasi yhden lehden itsekkin, noin vain ohimennen). Kahvikupit ilmestyivät pöytään ja pian huuteloin lapsenlapsilleni, jotta tulkaahan naperot mukaan niin mummi näyttää, miten kahvipöydästä pullaa kerjätään. Ja jollei sitä hyvällä aneta, miten se sitten viekkaukella kähvelletään...

Kahvin jälkeen löysin sitten sen pallon, josta riitti riemua minullekin, sillä palloja ei isoäitikään voi vastustaa. Mutta pian pikku riiviöt nappasivat pallon ja tuumasin, että pitäkööt, en olisi huolinutkaan. Siellä ne nyt menevät, rymistävät niin, että on matot läjässä. Me vaan Miisukan kanssa vanhoina ja viisaina äiti-kissoina katsellaan päältä.

Päivi alkoi sitten viimein keräillä kasaan takkia ja minun pientä koriani. Vierailu on loppumassa ja pian olemme matkalla omaan kotiin.

On se jotain olla kaksinkertainen isoäiti, likulla ei ole vielä ainuttakaan lastenlasta, kyllä sen käy taas kotona minua kateeksi, kun kuulee uutiset!

Kuulumisiini:

Mamma-Kiss, alias Grawford Gallery

DERAZA

Valkoinen persialaistyttö
DERAZA BLANCA CONDEZA
etsii omaa kotia

Emo: Mintunkukan Peukalainen (2a)
Isä: Zenit Luigi (5)

ODOTETTAVISSA:
Valkolaikkupentue yhdistelmästä
musta x sinivalkoinen

Musta persialaistyttö
Fizgerald Ella alias TÖRRINKÄINEN

Valkoinen persialaistyttö
PEUKKU eli Mintunkukan Peukalainen

Sinicreme sijoituskissamme
Mintunkukan Tintin-Tin alias TINNI

sekä kaksi komeaa kotikissamme
URRUKKA KEPSULAINEN
ja vanha rouva
JAUHOKUONO

toivottavat kaikille lehden lukijoille
HYVÄÄ JOULUA
JA ONNELLISTA UUTTA VUOTTA 1987

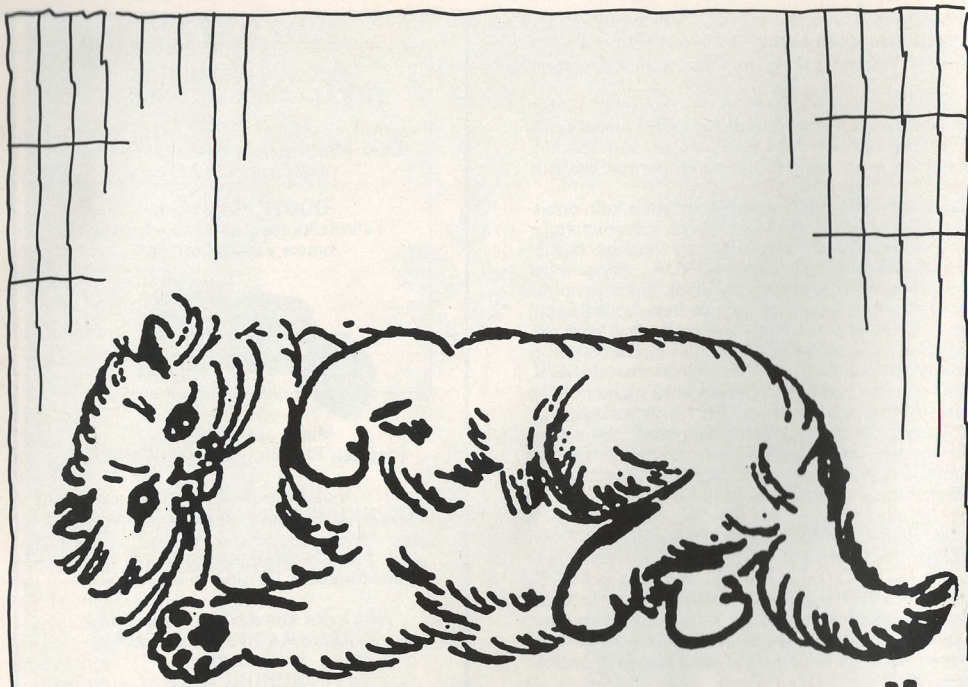
OLEMME MUUTTANEET:
Uusi osoitteemme on

Päivärinteentie 8, 01800 Klaukkala
Puh. 90-879 4828

KRISTA JA SEPPO KOLEHMAINEN

DERAZA
Persialaispentuja ajoittain

ESITTELYNÄYTTELYSSÄ

Tuli syksy. Taakse on jäänyt kaunis ja lämmin kesä. Muistoissa on päivittäiset kävelyt pihanurmikolla emäntäni kanssa. Suoritimme tavanomaiset »tilustarkastukset», hoidimme kukkaistutuksia, ryytimaata jne. Oli aiheita mistä keskustella.

Mutta kaikki loppuu aikanaan. Tulee aika, jolloin aloitetaan toden teolla valmistautumaan sellaisiin tapahtumiin kuten harrastuksiimme kuuluva näyttelytoiminta. Siihen valmistautuminen ei olekaan yhden-tekävää puuhaa, kun kyseessä on pitkäkarvakissa.

Sen tiedän yhdessä emäntäni kanssa.

Oli tiedossa esittelynäyttely (SUROKIn) Porvoossa. Olimme luvanneet osallistua ja niin alkoi valmistautuminen. Emäntäni otti minut syliinsä päivittäin ja nyppi nyppimästä päästyäänkin minusta eri värisiä karvoja. Emäntäni selitti minulle, että pian lähde-tään näyttelille ja siellä pitää olla edustavassa kunnossa. Ei ole yhden-tekävää, missä sijaitsevat eri väriset karvat. Minä fiksunä likkana ymmärsin Onnellisena kehräsin ja tapojeni mukaan juttelin jo-

ka käsittelyn ajan, niin voimallisesti, että välillä minäsi oikein käydä henkeen. Kun vihdoon oli väärän väriset ja väärässä paikassa olleet karvat nypitty sekä turkki saatu kuntoon oli käsillä näyttelyä edeltävä ilta. Yö meni mukavasti, mitä nyt vähän matkakuume vaivasi ja näin pakotti minut suorittamaan pieniä tiedusteluja ja varmistuksia emännältäni kesken yönien. Vatsa toimi normaalisti.

Tuli aamu ja koitti lähdön hetki. Varmistuin, että mukaan tulivat rekisterikirja, verhot, kampa, harja, evästä, tietyt astiat ym. tarpeellista. Matka emäntäni kanssa Espoosta Porvooseen sujui mukavasti ja turvallisesti kun yhdessä ajoimme pikku Fiatia. Isäntäni lähti jo aiemmin aamulla isommalla autolla, jossa oli hähkejä, pöytiä ja kaikkea muuta välttämätöntä materiaalia näyttelyn rakentamista varten.

Päästyämme perille havaitsin, että lajitovereitani oli lisäksi 59. Pitkä- ja puolipitkäkarvoja oli 26 sekä lyhytkarvoja ja siam-orientteja 34. Oli siinä rotua ja erilaista karvanpituutta vaikkapa muille malliksi.

Poseeraamaan olen tottunut niin näyttelyyleisölle, valokuvaajille kuin tuomareillekin huolimatta alhaisesta iästäni. Olen nähkääs vielä heikää nuori nainen. Täysi-ikäisyyskin, joka on suhteellista, on saavutettu nippa nappa. Kaikesta huolimatta tuppasi vähän jännittämään. Oltiinhan kaksikielisessä kaupungissa, ja vieraat kielet eivät ole niitä parhaita puoliani. Mutta hyvinhän se meni. Esittelypöydällä keimailin emäntäni avustuksella satapäiselle yleisölle. Esittelynäyttelyn suusanallisen esittelyn hoivat Viljo Honkonen ja »Nässäkkä» alias Kristiina Kästämä. Esittelijät olivat taidoiltaan ja asiantuntemukseltaan maamme aatelia. Mielenkiintoisella esittelytavalla he ottivat mukaansa esittelyä seuraavan yleisön.

Paikkakuntalaiset, jotka kulkivat häkiltä häkille ihmettelemässä, oli fantastista. Minullekin ne leperelivät kuin vanhemmat parhaimmasta päästä omille pienille kaksijalkaisilleen. Minä vastavuo-roisesti näytin parhaita puoliani (huonoja ei olekaan). Kerroin heille mm. kuinka mukava on tavata todellisia kissanystäviä. Ja vaihtaa mielipiteitä yhteisistä, kissoihin liittyvistä asioista. Kehräsin ja kiehnäsin. Annoin pientenkin lasten koskettaa ja silittää itseäni. Luonnetani ja ilmavaa turkkiani ihmettelivät niin isot kuin pienetkin. Ymmärsimme toisiamme varsin hyvin. Päivä oli kaikinpuolin mukava ja antoisa huolimatta pienestä episodista.

ODOTETTAVISSA JOULUN AIKAAN
pentuja yhdistelmästä
SIKKIMIN BLACK BUSTER (1)
X
VANSERAN JASMINE (13b Sp)

Soittele!

PIRJO TIITINEN
Puhelin (90) 608 843

korillinen kissanpentuja

Odotettavissa »Taunolle»
joka toivottaa
HYVÄÄ JOULUA
kaikille jaostolaisille

TANJULIN
Sinikka ja Erkki Eeriksson
Puh. (90) 8021 653

JORMA VIITA ja ULRIKA THOMEN
kissoineen toivottavat kaikille

HYVÄÄ JOULUA
ja
ONNELLISTA
UUTTA VUOTTA 1987

Tässäkin näyttelyssä oli yleisöllä mahdollisuus valita omat suosikkikissansa (lyhytkarva ja pitkäkarva). Kun kaikki äänestysliput oli vihdoon laskettu niin todettiin minun voittaneen karvan mitalla kauniin chinchillakamun. Onniteltu hänelle yli yhdistysrajojen. Mieltäni jäi kuitenkin kaivertamaan, kun kolmanneksi tai neljänneksi jääneen kissan emäntä oli sitä mieltä, että laskennassa oli tehty muuta vääryyttä. Hänen kissansa kun oli hänen mielestään voittaja. Kissa itse ei sanonut mitään. Syyksi voittooni oli jo ja sanottu sitä, että isäntäni on SUROKIn hallituksen jäsen. En kissanaivoillani ymmärrä, mitä yhtäläisyyttä näillä kahdella asialla on. Minähän siellä häkissä istuin, kehräsin ja flirttailinkin yleisölle. Minua siellä ihailtiin, eikä äänestystyksen osallistuvalla yleisöllä varmaankaan ollut tietoa siitä, että isäntäni ahkeroi yhdistyksessä aktiivisesti. Niin, en kuullut kenenkään sanovan mitään isäntäni karvoista ja trimmauksesta. Kaikkea hyvää kuitenkin toivon myös tälle kilpailukaverille, joka muuten oli ihan kiva ja hänen emännälleen. Tarvittaisiin ehkä enemmän kilpailumieltä seuraavalla kerralla kuten myös jatkossakin. Se tästä esittelynäyttelystä, joka taisi kohdaltani jäädä myös viimeiseksi.

Vastikään pidetty SRK:n liittokokous päätti mm. että kissarottorokotus tulee suorittaa vuoden välein. Rokottaminen on hyvä ja tarpeellinen asia sopivien väliajoin. Mielestäni liika on liikaa ja äly pitää olla kerjätessäkin. Lääkäri yhdessä emäntäni kanssa ovat sitä mieltä, että kolmen vuoden välein suoritettava rokotus antaa täydellisen suojan. Useammin rokotaminen saattaa olla ajan myötä ja vuosien varrella jopa haitallista. Miettikäpä tätä hyvät kissakaverit. Asioiden näin ollessa tapaamme näyttelyissä minun kohdaltani joka kolmas vuosi.

Oli kivaa kisailla kaikkien kanssa. Milloin voittaa ja milloin häviää. Siinä kilpailutoiminnan suola. Aina en selviytynyt voittajaksi, mutta aina olen voittanut ihmisten sympatiat. Siinä yksi toimintamme tavoitteista. Kiitän kaikkia lajitovereitani hienosta yhdessäolosta näyttelyissä eri puolilla Suomea. Samoin haluan kiittää kaikkia mukavia kissaihmiä, joita olen tavannut tähän mennessä. Heitä onneksi on enemmistö. Heille parhaita menestystä kissojensa parissa toivoo

TANJULIN NADJA

KAUNIIT PERSIALAISET

JAOSTON OMAT POSTIKORTIT

VIELÄ
NIITÄ SAA!

Tilaa nyt värikkäät, kotimaiset kissapostikortit jaostosta:

KYMMENEN KORTTIA

Lähetä tilauskuponki osoitteeseen:

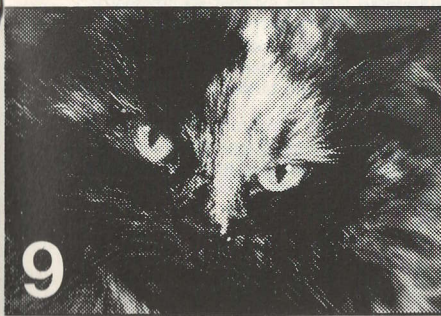
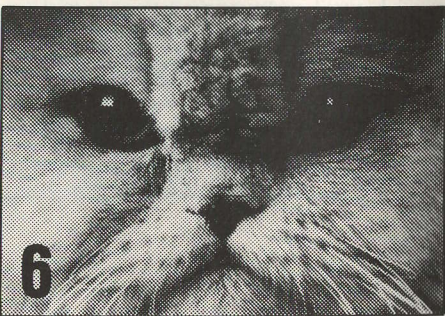
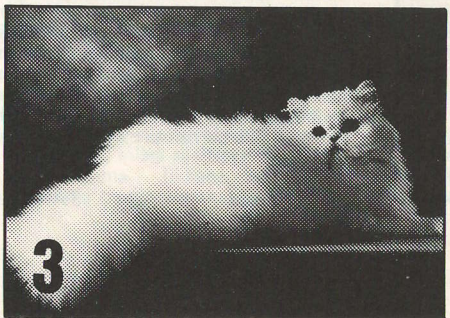
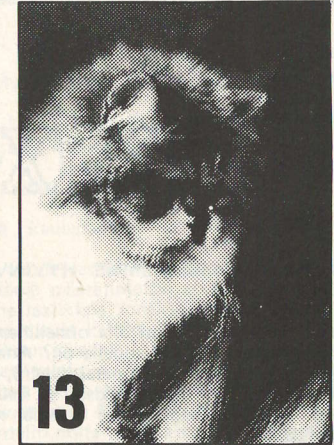
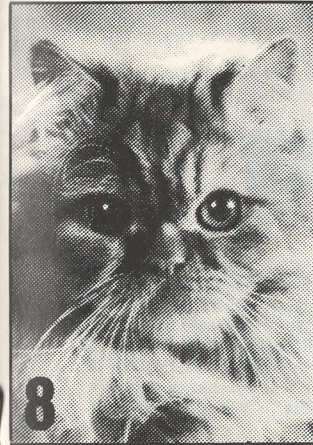
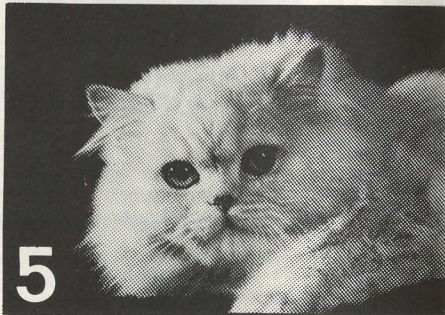
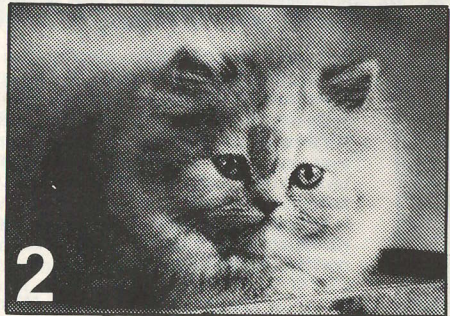
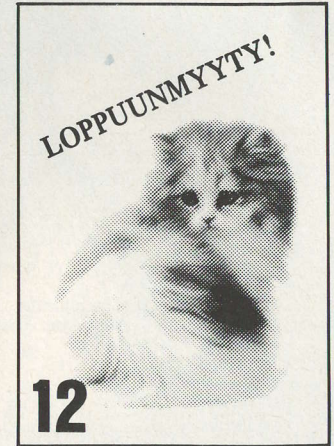
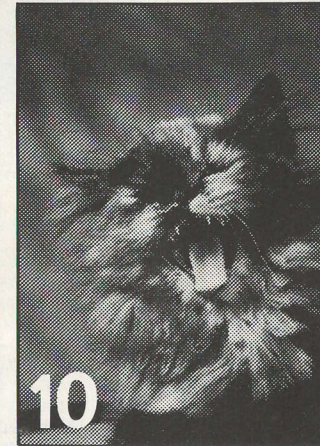
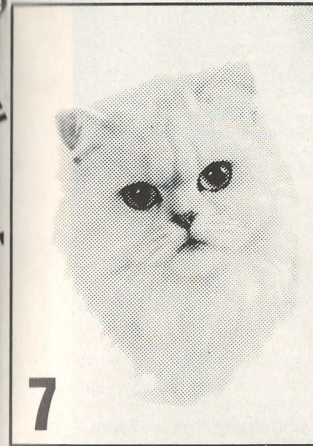
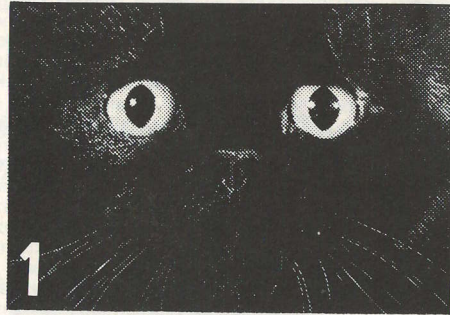
SUOK - PERSIALAISJAOSTO

Jorma Viita

Kapteeninkatu 7.C.54

00140 HELSINKI

HINTAAN
30,-
+ Postikulut

kpl no

Lähetätkää minulle postiennakolla merkitsemäni määrä kortteja a' 3,00 mk + postikulut.

KYMMENEN KORTTIA VAIN 30 MK

nimi _____ puh. _____

osoite _____

postitoimip. _____

Mintunkukan Castellana alias »Tella»
Valokuva Rudolf Lassen

FELIX-ONNELLINEN

KUINKA ON KISSOJEMME HYVINVOINNIN LAITA?

Ystävämme kissan pitäisi olla onnellinen. Kuinka moni ystävästämme sitä todella on? Annan kissaystäväni Tellan (sinicreme persialainen), Jonaksen (sinivalkea norjalainen metsäkissa) ja Rebecan lapsineen (manx/eurooppalaiset) esittää muutamia kysymyksiä.

TELLA:

Miksi kampaat minua niin usein?

No, syynä on ihan se, ettei sinulle muodostuisi takkuja, joita joutuisin sitten repimään ja aiheuttamaan siten turhia tuskia. Joskus olen silti joutunut leikkaamaan tukkoja pois ja olet vuokseni saanut kauneusvirheitä.

Järvenpään näyttelyviikkoa edeltäneellä viikolla jätit minut yhden kerran kahtena peräkkäisenä päivänä kampaamatta ja yhden kerran sain olla koko päivän siten, ettet ehtinyt ottaa minua syllysi ja meiltä jäi tuo minulle tärkeä tuokio pois, olit vain huisin tärkeän näköinen ja mennä viiletit sinne sun tänne ja kotona viivyit vain yhden punaisen minuutin ja taas olit menossa.

No, minulla oli silloin kiire, oli virastoissa juoksentelua ja työasioita.

Onko tuo puolustus? Olet ottanut meidät, et voi noin vain unohtaa meitä, ihan kuin me olisimme ilmaa... Olemmeko sinulle tärkeitä vain silloin, kun sinulla on aikaa?

Anna anteeksi Tella, en kyllä itse ajattele ihan noin ja kyllä minulla on poissaollessani huoli, että miten te pärjätte.

VARATTAVISSA PERSIALAISIA
Zenit Luigi (5) x Int.Ch. Mintunkukan Lumi-Leidi (2b)
2 valkoista tyttöä ja 1 creme poika

ODOTETTAVISSA COLOURPOINTPERSIALAISIA
yhdistelmästä
Ch. Naukumaijan Dimboy (13b BP)
Ch. Finpoint Serenate (13b SP)

VANSERAN

Sinikka Kandelberg-Matikka
Fredrikinkatu 30.B.19, 00120 Helsinki
Puh. (90) 6932 264

Entä sitten kylvyt? En inhoa mitään niin kamalasti kuin kylpyjä. Jonas ja Rebeca ja nuo muut, ne ei joudu koskaan tuohon inhottavaan kylpyyn, mutta minä joudun vähintään kerran kuukaudessa.

No, haluatko olla kakkapeppu? Minä en ainakaan halua pitää syllyssäni itsensä sotkenutta kissaa ja kyllä sinullakin on mukavampi olo, kun sinut on kylvyn jälkeen kuivattu ja laitettu. Oikein esiinnyt, tepsuttelet tuossa edessämme ja näyttelet itseäsi joka puolelta. Minä kysyn nyt puolestani, miksi et anna käsitöideni olla rauhasa, olet sotkenut jo ties kuinka monta lankakerää.

Tellan silmät nauravat, se marssii tyytyväisenä sängynaluslaatikkoon mutisten mennessään, että olisi-ko se kissa, jos se lankakerät rauhaan jättäisi.

JONAS:

Miksi meille ei anneta kuivamuonaa, sitä olisi mukava narskutella?

Syynä on se, että eläinlääkärimme on varoittanut meitä siitä, sillä se voi joillekin kissoille liiallisesti annettuna aiheuttaa virtsahiekkaa ja -kiviä, ja siitä olisi niin tuskalliset seuraukset. Olen kuullut samaa myös toisilta kasvattajilta.

Voi pahus, sillä minä rakastan niitä, eikö se paina vaa'assa yhtään?

Perheemme rautarouva Rebeca tulee mukaan haastatteluun neljän pentunsa kera, sillä kaksi lapsista on jo maailmalla.

REBECCA:

Minä haluaisin kiinnittää huomiota pissa-astioiden puhtauteen! Myönnät varmasti, että siinä on parantamisen varaa. En halua asioida laatikossa, jossa on joutain toisten jäljiltä. Mieluummin olen asioimatta.

No, siinä on todellakin parantamisen varaa. Teillä on viisi laatikkoa ja olen tehnyt sisäisen aikataulun, että kun vaihdan paperit aamulla, päivällä ja illalla, niin teillä on aina puhdasta. Joskus on kuitenkin niin kiire, että joku kerta jää väliin tai joskus olen yksinkertaisesti niin väsynyt, etten jaksa, ja paperien vaihtaminen siirtyy.

Kuvittele itseäsi tilaleni? Kun sinulla on vessahätä, ja vessanpönttö poistettaisiinkin käytöstäsi, kunnes koittaisivat ajat paremmat, olisiko hauskaa seistä jalat ristissä?

Hyvä on. Lupaen yrittää parantaa tilannetta olemalla vastaisuudessa ahkerampi.

Ruokamme saisi olla monipuolisempaa. Meillä on tällä viikolla ollut vain purkkiruokaa.

RAMSES:

Minun vatsa ei tykkää siitä.

Huokaan... Minulla on todellakin ollut kiire. ja kiireen lomassa olen pikkuisilleni lykännyt pelkkää purkkiruokaa.

RHEA:

Me haluaisimme, että meidän kanssa leikittäisiin. Ja illalla olet kamalan kiukkuinen, kun me vähän jytytään.

REGINA:

Minun täytyy koko ajan käyttää kaulapantaa.

Se on totta. Reginalla on kaulapanta, jotta erotan sen sisarestaan Ritasta.

Haittaako se kaulapanta, kysyn varovasti.

Pidä itse kaulapantaa. Ihmisten kotkotuksia!

Tella saa vuodevaatelaitikossa seuralaisen Reginasta, kun tämä määrätietoisin askelin astelee sinne. Kutsumme laatikkoa Jonaksen mökötyslaatikoksi, mutta muut ovat keksineet sille saman tarkoituksen. Huokaan jälleen... kysymyksiä satelee ilmassa nuolisateen tavoin, mutta onneksi tässä käsikirjoituspaperissa alkaa alareuna häämöttää. Kuvittelin itseni kasvattajana lähes kiitettäväksi, mutta nyt kun kuuntelin noita lapsukaisia, niin kyllä se taitaa jäädä välttävän ylärajoille. Itseni kohdalla huomaan, että kissojeni pitää saada minulta ennenkaikkea enemmän aikaa, rakkautta niille kyllä liikenee, kuka nyt ei omia kissojaan rakastaisi. Näin meillä. Kuinka ovat asiat teillä? Meiltä Tella, Jonas, Rebecca, Ramses, Rhea, Regina ja Rita lähettävät lämpimät terveiset muille kissasieluille höystettynä kissanmintulla. Terveisiin yhtyy

Raakel Tikkanen-Laine

ELÄINRAKKAUTTA?

Minulla on aina ollut kissoja. Vanhempieni kodissa opettelini kävelemään konttaamalla valkoisen angorakissan perässä ympäri kyökkiä ja vaikka en itse tuota kissaa enää muistakaan, taisi kokoma vaikuttaa mieleni sokkeloihin niin, ettei kissaton elämä tunnu milteään. Lapsuuskodissani jokapäiväiseen elämään kuului lukuisia määriä kissoja, jotka pikkukaupungin yleisen tavan mukaan juoksivat vapaina ulkosalla ja olivat leikkaamattomia. Kissa saattoi kadota - tullakseen myöhemmin takaisin - tai lopullisesti jäätyään auton alle tai syötyään rotanmyrkyä jostakin liiterin loukosta. Lapsen mieli ei kauaa kuollutta ystävää surrut, äidin jostain hankkima uusi pentu pyyhki osan ikäviä muistoja harmaasta Miisukasta, jonka kuollutta ruumiista naapurin pojat kiikuttivat kadun varresta haudatakseen sen saunan taakse. Sisäkissa oli kummajainen, jollaista ei Jyväskylän Halsilan työlläiskortteleissa tunnettu. Siamilaiset ja persialaiset - ne olivat vain kuvia kirjoissa - jotain yhtä konkreettista kuin Peka Töpöhännän hieno Arkaadian Ulla. Joka pihassa oli kuitenkin kissa tai kaksi. Harmaaraitaisia tai punaruskeita kotikissoja, joilla oli leveät posket ja riekaleiset korvat. Pentuja jaettiin tuttaville ja kun oman kissani vatsa alkoi uhkaavasti pullottaa, lähetti äitimuori kissahullun tyttärensä viikoksi mummon luokse. Takaisin tultua oli ongelma pois - kuten pennutkin. Kuitenkin kaikki pihalaiset

rakastivat vilpittömästi kissoja. Niitä ruokittiin hyvin ja voi sitä naapuria, joka kissaansa varsiluudalla kuritti, kun se söi jäähtymään laitetun perunalaatikon eteisestä.

Jos kissa sairastui, se myös luultavasti kuoli, jos tauti sattui olemaan kuolemaksi. Kastratiosta ei kukaan puhunut. Luonnotonta - olisi ollut pihalaisten mielipide moisesta kissan ilojen kieltämisestä. Ja niin oli kolme kertaa vuodessa naapureissa ja kotonakin kissanpennun hävitysongelmia.

Kun oman kodin perustettuani hankin ensimmäiset kotikissani - oli selvää - ettei suurkaupungin kerrostaloympäristö suonut mielestäni puitteita kissojen vapaalle ulkonakuljeskelulle, vaan molemmat, leikatut kotikissani päätyivät olosuhteiden pakosta olemaan sisäkissoja, vaikka alkuun tilannetta oudoksuin itsekin.

Mietiskelin niitä sun näitä, kun totesin joutuneeni ns. Eläinrakkaiden sukulaisteni ja muutaman työ- ja opiskelutoverin hampaisiin sisäkissa-asian vuoksi. Riistääkö kissalta vapaus sulkemalla se kerrostalohuoneistoon vai antaako sen kulkea vapaana, vaarassa jäädä auton alle tai joutua jonkun hullun sadistin kynsiin tapettavaksi? En miettinyt hetkeäkään, vaan järjestin kissoilleni mukavat leikki-

touhupaikat sisälle, aloin kantaa kissanhiekkaa ostokärryyni siinä kun maitojakin ja hankin lapsilukot tuuletusikkunoihin. Eläinrakkaat tuttavani etsivät vuosia merkkejä erilaisista häiriötiloista kissojeni psyykessä, mutta vastoin kaikkia heidän odotuksiaan kissani kukoistivat, olivat ystävällisiä ja reippaita lemmikkejä.

Ensimmäisen persialaiseni myötä tutustuin näyttelytoimintaan, josta olin kuullut juttua jos minkälaista. Kissaparkoja rääkätään häkeissä päivätolkulla ja niitä pakotetaan sietämään mitä moninaisempia pesuja ja puuterointeja? Kiitos kissan kasvattajan, joka alusta pitäen opetti oikean asenteen ja tekniikan pitkäkarvakissan turkin hoitoon ja muuhunkin rotukissaharrastukseen, uskaltauduin pian näyttelyyn kissani kanssa itsekin. Yleisön joukossa oli paljon näitä minulle jo ennestään tuttuja Eläinrakkaita, jotka tuijottivat uteliaina nukkuvaa pentuani näyttelyhäkissä ja kyselivät, onko se huomattu? Joku kertoi rakastavansa niihin paljon kissoja, ettei voisi kuvitellakaan raahaavansa kissaa näyttelyyn. Ympäriöllä oli rivi häkkeitä, joissa hyvinhoitdetut kissat istuivat - kuka enemmän - kuka vähemmän rauhallisena. Mietin, mistä löytyy kuitenkin niin paljon innokkaita rotukissan kasvattajia, jotka osin näyttelyiden avulla vievät rotua eteenpäin kasvattamalla entistä parempia kissoja. Tosin myöntäköön, että näyttelyssä tutustuin myös harmitavan moneen kissanomistajaan, jolla tuntui olevan huomattavasti tärkeämpää päästä loistamaan kissan hienolla näyttelymenestyksellä kun kiiltäluonteisella kissalla. Häkeissä istui myös kissoja, jotka selvästi eivät kestäneet näyttelyn hälinää ja väkijoukkojen tuijotusta. Missä lienee tämän joukon rakkautta omaan eläimiin? Onko kissa enää lemmikki, jos tärkein asia maailmassa on yrittää raapia se viimeinen serti tuurilla ennen viimeistä EVAA, vaikka kissa on jo useassa näyttelyssä osoittanut, ettei sillä ole näyttelykissalta vaadittavia vahvoja hermoja? Entä mitä järkeä on teettää pentuja vihasella kissalla? Kun kuitenkin on suuri kanta hyvähermoisäkin sukunsa jatkajia.

VARATTAVISSA Kolme mustaa tyttöä ja kolme mustaa poikaa

Emo: Ch. Mintunkukan Sini-Tenja (3)
Isä: Ch. Fitzgerald Effect (1)

ILOISTA JOULUA
JA ONNELLISTA UUTTA VUOTTA 1987
toivottaa kaikille jaostolaisille

Pirre Anttila & Veijo Silvennoinen
Suomenkylä 12, 06100 PORVOO
Puhelin 915-145 861

PENTUJA VARATTAVISSA

KILPIKONNATYTTÖ valkokaikkukasvatukseen
Emo: Sipakan La-Cucuta (11)
Isä: Int.Ch. Sans-Rival Famoso Rosso (12r)

SINIVALKOINEN POIKA
Emo: Pitkänstillan Jenni (11)
Isä: Int.Ch. Sans-Rival Leroy (12acr)

PUNAVALKOINEN HARLEKIINI
Emo: Sipakan Carmelita (12acr)
Isä: Int.Ch. Sans-Rival Gitano Unico (12a)

SIPAKAN

Kaija Falck
Puhelin 90-824 526

Oman kasvatustyön myötä sana eläinrakkaus saa aina vain laajempaa merkitystä mielessäni. Eläinrakkautta, jos kissa huonon näyttelymenestyksen tai jonkin myöhemmin ilmaantuvan kauneusvirheen vuoksi palautetaan kasvattajalle tai myydään eteenpäin? Mitä tällaiset ihmiset kissoiltaan vaativat? Miiksi ei kasvattajalla ole keinoa turvata pentua siltäkin ostajalta, joka on Helsingin ympäristössä kierrättänyt kotinsa kautta kymmeniä kissanpentuja, palauttaen ja myyden niitä eteenpäin milloin sen vuoksi, kun kissa ei leiki tarpeeksi perheen lasten kanssa tai milloin pentu leikkii liikaa, milloin on perheessä yöllä puhjennut allergia ja milloin jotakin muuta. Ja kun ei tälle selvästikin epävakaiselle eläinystävälle kukaan enää persialaista myynyt, hankkii hän nykyään pentuja etiseen tahtiin käyttämällä ostajana joutakuita tuttaviana. Eläinrakkauttako toimia tällaisen ihmisen välikätenä?

Eräs laji mielestäni väärinkanavoitunutta eläinrakkautta on liiallinen hössöttäminen kissojen kanssa. Kun omista kissoista tulee niin tärkeä osa elämää, että kaikki muu menettää merkityksensä. Kun huono arvostelu näyttelyssä itketään iltakypä ja saa aikaan lukemattomia puhelinsoittoja ympäristöön siitä, kuinka se oli niin väärin, niin väärin. Kun naapurin kissa oli tuomarin mielestä kauniimpi tai kun joku muu voittikin yleisösuosikkiruusuksien parilla pisteellä. Kun kissoja rakastetaan niin paljon, ettei niitä voi kammata, kun ne eivät siitä tykkää. Ja leukoositesteihin ei tietenkään voi mennä positiivisen tuloksen pelossa - merkitseehän se mahdollisesti kissan toteamista tämän vaarallisen sairauden kantajaksi ja se voidaan menettää perheen piiristä. Kun eläinrakkaus muuttuu kunnianhimoiksi kertoa kaikille kuinka rakkaita kissat tälle ihmisille ovatkaan - samalla kun kotona on hieka-astiat tyhjentämättä ja turkit takussa.

Mitä on oikea eläinrakkaus? Jokaisella on siitä oma käsityksensä. Minun mielestäni oikea eläinrakkaus on sitä, että on aikaa ja halua seurustella eläinten, tässä tapauksessa tietysti kissaeläinten kanssa, hoitaa ne hyvin ja huolehtia kaikista niiden tarpeista sen kummemmin hössöttämättä. Eläinrakkaus voi

MUOTOKUVAUS KISSASTASI
AMMATTIVALOKUVAAJAN
TEKEMÄNÄ
MAKSAA TOKI
MUTTA EI KOHTUUTTOMASTI

KISSASI ON
KUNNOLLISEN KUVAN ARVOINEN

Valokuvaaja Marita Kienanen
VALOKUVAAMO KIENANEN
Hiihtomäentie 38.A.3, 00800 HELSINKI
Puh. 90-786 366

saada ihmisen toimimaan aktiivisesti vaikkapa eri rotukissayhdistyksissä, mutta aidosti elämistä pitävä ihminen ei mielestäni kuitenkaan »heitä kissaa pois pesuveiden mukana» eli järjestötoiminnan henkilöistöjenkeskellä meneti suhteellisuudentajuaan. Oikea asia vääränkkin ihmisen sanomana pysyy oikeana asiana, esitti sen kuinka tylsä tyyppi tahansa. Eikä kaunis kissa rumaksi muutu, vaikka sen omistaja näyttäisi omissa silmissä sammakolta. Ne, joille kissapolitiikointi ja valta ylitse toisten erilaisten johtopaikkojen muodossa on hyvin tärkeää, menettävät lukemattomia onnellisia tuokioita omien - niiden maailman mukavampien kissojensa seurassa. Rotukissojen suuren määrän vuoksi on tietysti tarpeen ylläpitää tietynlaista organisaatiota, jossa jokaisen toiminnalla on oma merkityksensä. Toisien rakentava ja toisien sit-

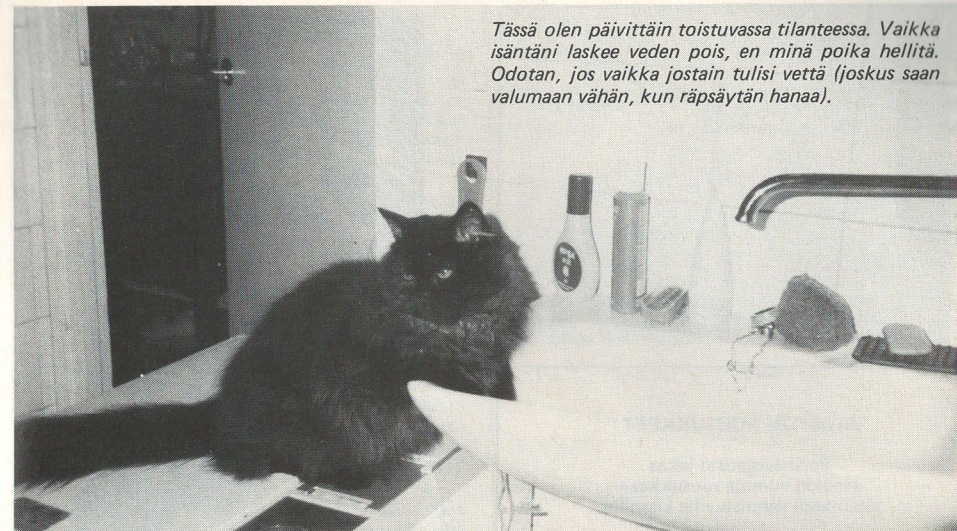

ten taas vähemmän. Hankalatkin asiat voi mielestäni saada sovittua neuvottelemalla, onhan yhdistystoiminnassakin kysymys samasta kissaharrastuksesta kun pienemmässä mittakaavassa kotikissan pitäminen perheessä. Eläinrakkauteen kuuluu mielestäni harkittu kasvattaminen, joka taas on ihan eri asia kun pelkkä pentujen teettäminen. Se kun ei mielestäni ole mikään itsetarkoitus, vaan kasvatuksen tavoitteena on mielestäni saada aikaan 1) kilttejä, hyvähermoisia ja -luonteisia, sekä rakenteeltaan terveitä kissoja, jotka 2) ovat kauriita ja mahdollisimman mukaan rotunsa standardin täyttäviä. Eläinrakkautta on myös mielestäni kasvatettujen pentujen elämän seuraaminen senkin jälkeen, kun pentu on poistunut kasvatuskotiin. Rakkautta eläimiin näen joka päivä lähiympäristössäni - viimeisin eläinrakkauten osoitus ihan omakohtaisesti - Sinikka Kandelberg-Matikan omistama Mintunkukan Lumi-Leidi hoitaa pesäsään omien pentujensa ohella pientä »käenpoikaa» oman Peukku-kissani ainoata keisarinleikkauksessa henkiinjäänyttä pentua, sillä Peukaloinen ei sitä pystynyt heikossa kunnossa olleena hoitamaan. Ilman Sinikan apua olisi pennulla huomattavasti pienemmät mahdollisuudet jäädä henkiin ja kehittyä nuo tärkeät viikot, jolloin emon maito on paljon parempaa kuin keinomaito pipetistä.

Eläinrakkautta on mielestäni leikkauttaa ne kissat, joilla ei ole tarkoitus tai edellytyksiä jatkaa sukua. Mieluummin kissanmittainen elämä ilman seksiä kuin lukematonta määrää ei-toivottuja pentueita. Samoin pidän oikeampana eläinrakkautena pitää pitkäkarva- ja kaupungissa lyhytkarvakissaa kin sisäkissana. Vapauden hinta kun on usein nappuunsa kuollut elämä. Vanhin sisäkissani on kahdeksanvuotias, valkoinen, syntymästään saakka kuuro kotikissa, jonka emo sai maistaa vapautta. Eläinsuojeluyhdistys lopetti sen, koska henkiihieveriin potkikutusta ja pahoinpidelystä kissasta ei saatu parsittua enää kissaa kasaan. Molemmat sen ei-toivotuista pennuista päätyivät eläinsuojeluyhdistyksen hoiviin. Kun kävin hakemassa toisen omakseni, sai ensimmäinen matokuuri aikaan oikeat joukkohautajaiset - matosten raatoja ilmestyi hiekkalaatikko »täyteen». Sillä oli keuhkoputken tulehdus, joka oli ehtinyt aiheuttaa muutoksia keuhkoihin ja se sairasteli koko ensimmäisen elinvuotensa, kunnes sain sen pulskistumaan ja muutenkin kuntoon. Vapaudessa se olisi kuollut jo seitsemän- kahdeksan vuotta sitten? Vankeudessa kotonamme - luulempa sen olevan melko onnellinen?

Minulle kissat ovat lemmikkejä, myös ne näyttelyissä käyvät, sillä kotonahan ne suurimman osan ajastaan viettävät. Ne kuuluvat perheeseemme samalla lailla tasavertaisina perheenjäseninä kuin kaksi koiraammekin. Lapsenkorvikkeita? Joku tuttava tuumaili. Tiedä tuota, kyllä niitä kohdellaan kissoina ja koirina... vaikeivat ne kyllä ole kuten pilapiirrosten kissat ja koirat, vaan elävät suosissa keskenään.

Krista

Tässä olen päivittäin toistuvassa tilanteessa. Vaikka isäntäni laskee veden pois, en minä poika hellitä. Odotan, jos vaikka jostain tulisi vettä (joskus saan valumaan vähän, kun räpsytän hanaa).

KURVAU-sanoi Porvoon poika!

Minunkin on lähestyttävä kirjeellä teitä toiset kissanuorukaiset. Olen Törrinkäisen ensimmäinen lapsi. Veljeni on mennyt kuuleman mukaan jonnekin pohjanmaan rannikolle (Kokkolaan) ja minä poika sitä jouduin tänne historian helmaan Porvooseen...

Kun tulin tänne 12 viikon ikäisenä oli mahdollisimman pimeää kevät-talvea. Mutta ei valittamista, olen viihtynyt isäntäväkeni hoivissa erinomaisesti. Alkuun nukuin tosin emäntäni pään takana öisin, tuntui kotoisalta. Mutta nyt olen löytänyt vaikka mintukalaisia hyviä nukkumasijoja enkä juuri käytä minulle varattua hienoa koria, jossa on pehmusteita sun muita.

Isäntäväkeni on tehnyt minua varten oikein ruokapöydän hiljattain. Oma pieni pöytäni on neljä senttiä lattiasta ja siinä on oikein mainiota aterioita.

Mikä vielä sattui tässä kesäkuun alussa, ajatelkaa... isäntäväkeni oli keksinyt kutsua kasvattajani visiitiin. Visiitissä hän ei mitään pahaa, mutta kasvattajapa oli sopinut isäntäväkeni kanssa, että minut pestään sitten kesäkuuntoon, vaikka ei minun kunnossani mitään vikaa ollut. Voi veljet, kuvitelkaa... Minulta lyhennettiin kynnetkin! Pesu oli ihanaa, sillä rakastan vettä (kuten emoni) mutta ne kynnet, huh, huh... en viitsi pelotella teitä toisia kissanuorukaisia, jos teillä ei vielä satu olemaan kokemusta (tarkoitan kynsistä).

Tuosta vedestä vielä. Isäntä ajaa joskus partaansa vesialtaan äärellä ja minä poika sitä istun pesukoneen päällä ja uitan lavaaarissa kápäliini sillä aikaa kun isäntäni ajeele partaansa.

Nyt isäntäväkeni on keksinyt, että minua voi viedä ulos korissa tuonne alas (asun kolmannessa kerroksessa). Ulkona saan sitten tutkia pihapiiriä. Kaikki hyvin, mutta nuo pikkulinnut aiheuttavat hieman hämminkiä. Lentävät riivatut niin tiuhaan ympäröinsä, että siinä hötäkässä tahtovat minulta niskat nurin mennä, kun ei millään pysty niin nopeasti päätä kääntelemään. Aikaisemmin minut vietiin aina kainalossa ulos, mutta nyt kuulemma painan jo kolme kiloa, siksi täytyy olla kori, ettei minuun vain satu. Tuntuu hassulta, kun ulkona tulee kaikenlaisia ihmisiä katsomaan minua ja sanovat: -Voi miten komea kissa. Kyllä meilläkin olisi kivaa, jos olisi tuollainen.

Eikö niillä muuten sitten ole kivaa? En ymmärrä!

Olisi tässä vielä hyvin paljon juttuja kerrottavana, mutta kirjoittelen myöhemmin lisää. Lähetän lo-puksi terveiset veljelleni Deraza Azzan Baballe ja kaikille sukulaisille ja tuttaville ja Turun näyttelyssä olleille, sekä kasvattajalleni Kristalle ja Sepolle. Rakkain kesäterveisin nyt puolivuotias persialaispoika Deraza Arap Admiral, kotoisammin VIKKE.

1.7.-86

DAHR'IN PERSIALAISIA

Mustia, valkoisia, sinisiä, punaisia, kilpikonnia ja punatabbyja.

Englannista on muuttanut kotiimme uusi poika DOLEYGATE VISON (2a) ja tyttö ROTHLEE LAVENDER LADY (3), sekä Helsingistä tyttö MINTUNKUKAN LUMI JASMIN (2a).

Anne Kotivuori, puh. 931-655 563

JAOSTON RUUSUKKEET

Persialaisjaosto jakaa tänäkin vuonna ruusukkeet jäsentensä valmistuville kissoille.

Jos kissasi on valmistunut vuoden 1986 aikana, etkä vielä ole saanut jaoston ruusuketta, soittele

Puh. 90-463 714
MARIA HUHTAMO

Tule mukaan tekemään omaa lehteämme. Kaikki materiaali: kevät-numeroa narten Päivi Rinta-Kahilalle 15.2.-87 mennessä (myös närivalokuvat kelpaavat)...

PERSIALAISKISSAIHMISTEN HIUKSET HOITAA AMMATTITAITDOLLA KAMPAAJA

PÄIVI RINTA-KAHILA
KAMPAAMO TINATAR

PERSIALAISIA AJOITTAIN!

Hyvää Joulua!

VOIT TOIVOTAA JAOSTON OMILLA JOULUKORTEILLA, JOITA SAAT MARKAN KPL. VIIDAN JORMALTA TAI HUHTAMON MARIALTA. PUHELIN-NUMEROT LÖYDÄT SIVULTA 2.

KORTEJA ON 4-5 ERILAISETA, KAIKKI 2-VÄRISIÄ JA PIIRRETTYJÄ (PUNAINEN JA MUSTA PAINOVÄRI).

TILAA OMASI!

JAOSTO AVUSTAA LEUKOOSITESTEJÄ

Kaikilla niillä jaoston jäsenillä, joiden jäsenyys on voimassa, eli jäsenmaksu 1986 maksettu ennen 1.12.1986, on mahdollisuus saada jaostolta avustusta leukoositestiin. Avustus myönnetään kahdellesadalle ensimmäiselle jaoston jäsenen omistuksessa olevalle persialaiselle, jotka ovat

1) Ilmoittaneet puhelimitse tai kirjeitse Jorma Viidalle olevansa menossa testeihin 1.-31.12.86 välisenä aikana ja sen jälkeen käyneet testissä joulukuun aikana.

2) Lähettävät kopion testituloksesta, jossa näkyy kissan nimi, omistaja ja rekisterinumero, sekä oman tilinumeronsa Jorma Viidalle, joka hoitaa avustus-summan testattujen kissojen omistajan tilille (30 mk/kissa). Mikäli testituloksella ei kuuauuden loppupuolella testatuista kissoista ehdi Jormalle ennen vuoden vaihdetta, sen voi lähettää tammikuun puolella (avustuksen saa, jos kissa on TESTATTU joulukuun aikana).

HUOM! Koska jaostolla on varaa avustaa vain 200 ensimmäistä kissaa, muista ilmoittautua Jormalle ENNEN testiin menoa, sillä vain etukäteen ilmoittautujat huomioidaan.

JORMA VIITA, Puhelin (90) 665 040
Kapteeninkatu 7.C.54, 00150 HELSINKI

VETLAB HOITAA SUOMEN LEUKOOSITESTAUKSET

Siirikkalassa, Tampereen lähellä sijaitseva uusi testientekolabbi jatkaa VELLin lopetettua testien oton kissojen verinäytteiden tutkimista. Testin voi otattaa omalla eläinlääkärillään, joka lähettää sen tutkittavaksi Siirikkalaan. VETLAB toivoo, että testituloksia maksetaan jo eläinlääkärille, muussa tapauksessa peritään pienlaskutuslisä ja postikulut testihinnan päälle. Vaikka testipaikka muuttuikin, eivät testien hinnat ole oleellisesti muuttuneet. Kaksi ensimmäistä kissaa maksaa 80 mk/kpl ja sen jälkeen saman perheen seuraavat kissat 30 mk/kpl. Lisäksi tulee tietysti eläinlääkärin palkkio.

Rotutoimikunta suosittelee kaikkien siitokseen käytettävien kissojen testaamista.

TUNNE VASTUUSI!

Testaamaton siitosuro tai -naaras on riski koko kissakantamme tulevaisuudelle.

TESTAA KISSASI!

INT.CH. TABAQUI OVER-AND-OUT

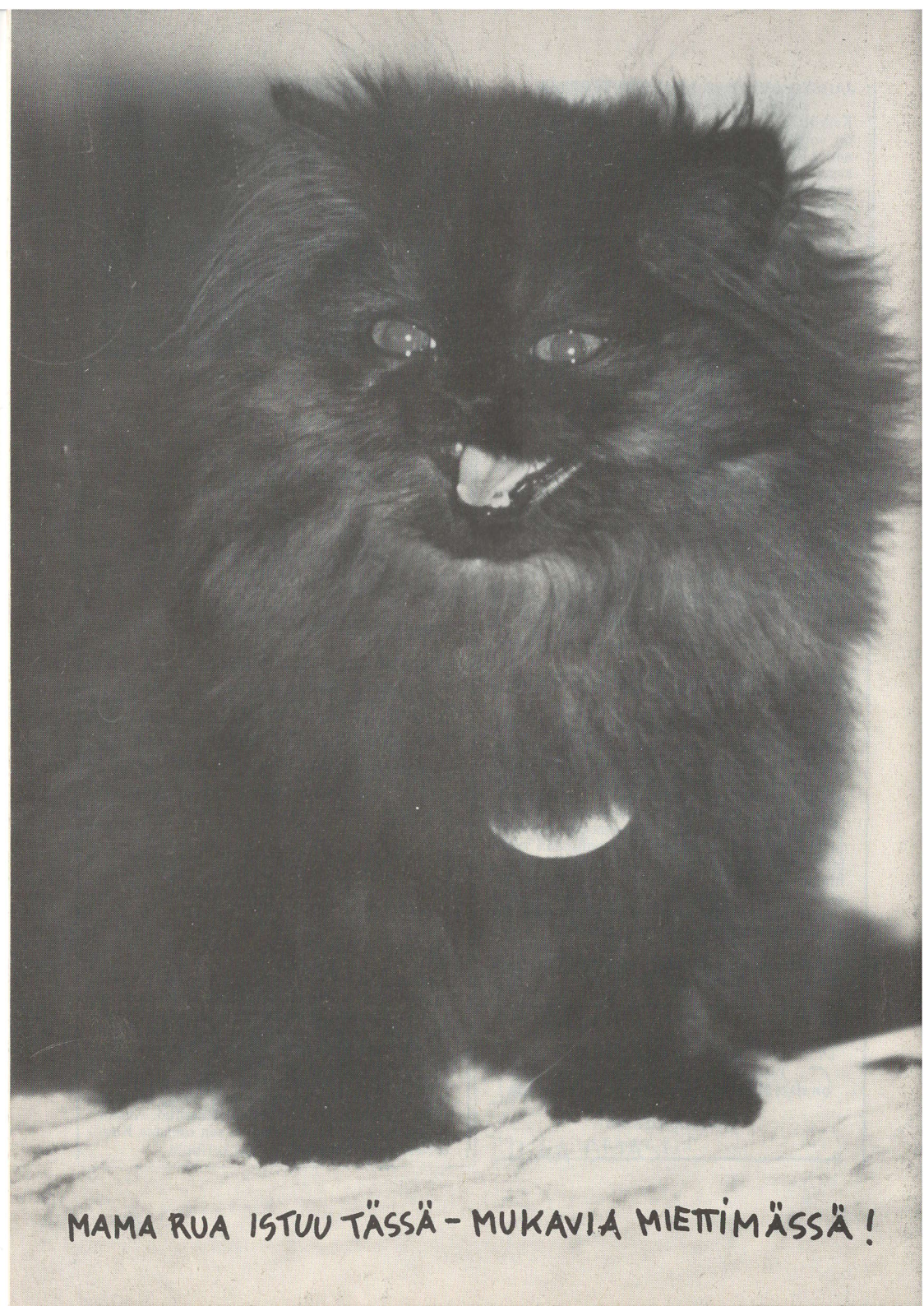
SISÄLTÖ:

Toimihenkilöitä	2
Puheenjohtajan palsta	3
Takkuja turkissa?	5
Toini Tikkanen tarinoi	6
Mamma-Kiss ja riiviöt	8
Esittelynäyttelyn tunnelmia	10
Felix - onnellinen	14
Punainen vai punatabby?	16
Eläinrakkautta?	18
Kurnau - sanoi Porvoon poika	21

ETUKANSI: Anne Kotivuoren "IDI-kissa" toivottaa kaikille jaostolaisille HAUSKAA JOULUA JA MENESTYKSELLISTÄ UUTTA VUOTTA 1987.

Takakannen kuva:

Assarahia Mama Rua (1) on eräs viime aikojen voitokkaista pikkupersialaisista. Lapsella on jo hienoja sijoituksia useammastakin näyttelystä, mainittakoon mm. Järvenpää 5.10.-86, Paras Pitkäkarvanuori, Helsinki 1.-2.11.-86, Paras Pitkäkarvanuori sekä BIS-nuori, Tukholma 15.-16.11.-86, Paras Pitkäkarvanuori. »Mama» on syntynyt 5.7.-86 ja sen vanhemmat ovat Tabaqui Moonlight Majesty X Tabaqui Rosebud. Kissan on kasvattanut Pirjo Kaiste ja sen omistaa Kirsti Naaramo Helsingistä.

MAMA RUA ISTUU TÄSSÄ - MUKAVIA MIETTIMÄSSÄ!